

عنوان مقاله:

خلیج فارس راه اصلی تجارت دریایی بین تمدن سند و بین النهرین در هزاره سوم پ.م

محل انتشار:

پژوهشنامه تاریخ، سیاست و رسانه، دوره 4، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مهدی مرتضوی - دانشیار گروه باستان شناسی، دانشکده ی علوم انسانی، دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران.

حیدر امیری - استادیار مدعو گروه تاریخ، دانشکده علوم انسانی پردیس علامه طباطبائی دانشگاه فرهنگیان، بوشهر، ایران

خلاصه مقاله:

در طی چند دهه گذشته چشم اندازه‌های روشنی از ارتباط بین تمدن هند و بین النهرین به دست آمده است (Kohl, 1977; Lamberg-Karlovsky, 1977; Tosi, 1983; Piperno, 1983; Pracchia; Tosi and Vidale, 1985; Jansen, 2002; Possehl, 2002; Chakrabarti, 1990; During Caspers, 1994; Tosi, 1983: 57).

تحقیقات باستان شناسی، تعدادی از مسیرهای تجاری، از جمله راه های دریایی و خشکی را نشان می دهد که تمدن هند را به منطقه بین النهرین از طریق ایران، به ویژه خلیج فارس و جنوب شرقی ایران مرتبط می کرد. اگرچه مسیرهای زمینی مهم ترین شبکه ارتباطی در نیمه اول هزاره سوم پیش از میلاد بود (Tosi, 1983: 57)، اما به نظر می رسد که در نیمه ی دوم هزاره سوم پ.م مسیرهای تجارت دریایی جایگزین مسیرهای زمینی شد و این جایگزینی باعث پیوند تمدن هند با جوامع مرتبط با خلیج فارس شد (Jansen, 2002: 121-122). این مقاله دو هدف را دنبال می کند: اول، اهمیت خلیج فارس به عنوان یک راه اصلی برای تجارت در مسافت زیاد بین شرق و غرب را ارزیابی می کند. دوم، عملکرد احتمالی لیان (بوشهر) به عنوان بندر واسطه ای در کرانه های خلیج فارس را نشان می دهد.

کلمات کلیدی:

خلیج فارس، تجارت دریایی، بین النهرین، دره سند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1352490>

